

4. Nov. 1972

FAKTA

Dato:

4. Nov. 1972

Sidetæl:

Notes 72 bd 5 s. 16-23

Paris

4-11-72.

Der er en ting jeg ikke
til gæve mig vidt det er at
efter jeg nu igennem snart fire
år har gennemløbet den udtv-
-ling som jeg nu står midt
i er min stilling specielt til
dansk kunstliv blevet fuldt
forandret.

De, næsten ti år jeg har tilbragt
herude og hele min ændrede tænke-
-gang har bragt mig så langt
fra de tanker dansk kunstliv
er baseret på at jeg simpelthen
ikke kan forstå hvad de gør
og laver og de til gengæld
bragte mindre forståelse for
gør og laver.

Dette har bragt mig i den ~~til~~
bizare situation at min posi-
-tion (hvis man da kan hule om
en så dan) der hjemme ude i landet
er baseret på min fortid og at
jeg andre steder i verden arbejds-
-der ikke eksisterer - det vil
altså sige at i virkeligheden
eksisterer jeg i ikke rigtig nogen
af stederne.

Det er den nye position (eller

som sagt mangel på) jeg må gøre
mig fuldkommen klar.
Jeg er kunstneren uden publikum.
Fortsætter jeg den udvikling som
jeg er i gang i, og indtægter for
Pape bliver på et eller andet skud
det, må jeg se i øjnene at min
isolation bliver total.
Clunson har sikkert allerede lang-
-tids tænkt - hvor for han ikke ser-
-der de af det penge - jeg laver
ikke længere noget der kan sælges
fordi det ikke svarer til kravene
i dansk kunstliv - og så må
han dogish, som kunsthandler
minste interessen.
Så meget jeg kunne jeg så prøve
at det bliver mig på en eller an-
-den måde, hvor muligt -
-derne for et publikum til det
jeg laver er en smule større,
men det bliver til syvende og
sidst en mægtig - jeg søger
mig selv ikke til at være det
det - med mindre nogen skulle
bære mig ind i vognen - selv
kun jeg ikke komme derind.
Det er kort fortalt den situa-
-tion som jeg må erkende jeg
står i - og det er ud fra den
man må forsøge at gøre sin
tilværelse. Jeg må hellere repetere

Så det kan stå helt klart for mig:

1. Min lit. kampning til og mine økonomiske mangelheder i det danske kunstliv bliver mindre og mindre.

2. Jeg kan ikke udskifte denne lit. kampning med en international del og er derfor i en situation, hvor det vil være svært for mig at forlænge vorer uden på uret.

Punkt 1 er en følge af mine tanker og mit arbejde med kunst.

Punkt 2 er en følge af mange forskellige forhold.

Først og fremmest den alt dominerende usikkerhed og manglende selvtillid som er en del af min person. Denne usikkerhed er vel en del af min person, den forstået at den til en vis grad er et produkt af min barndom og opdragelse. Jeg har meget svært ved at acceptere denne manglende selvtillid da den har været årsag til fuldstændig af mit livs konflikter - man er for mig helt bevidst at der

ikke er endel at gøre end akcepter
den - ja at det simpelt hen ikke
drejer sig om at være, så lidt som
en mulighed ryger kan være om han
vil være sin mulighed eller ej.
Vanskeligt hedene ved at akcepter
denne underlegenheds følelse forstærkes
også ved at der i dens hæd-
-vand vil hertil på tøj omtri-
tioner, ønsker og idealer der alle
drejer sig om ikke at være
underlegen - hvordan underlegenheden
ja ustandselig for fremget kraft
ved at konfronteres med et so-
dant ideal.

Dette betyder at det er så godt
som umådeligt for mig at hende,
end sige akcepter den overfor om-
fulde situation - ja vil ikke
være ingen - ja vil ikke
være kunstneren uden publi-
kum - nej ja vil være noget
kunstneren med det store be-
kendte publikum - ikke at
være det - ja det er nærmest
det. Nærliggende er det dyden
der er det altid når man vil
være noget man ikke er og
ikke kan blive.

Ja kan skrive og skrive, side op
side ned, ja kan berøje mig
selv notisø noget - denne om-
bivision, dette ønske, dette be-

- gælder en der stadig.
Så længe det er der vil der
også være kronhjerte.
Jeg har i længre tid haft
en gængsde plet i halsen og
gælder mig selv på det samme
som har som halskræft og død.
Hvis nu (hvad gud mig forbyder)
det er kræft, det er døden,
man så ikke mit hjerte
ønske (for alle de forbrodige der
som is mere livet med søster mig
for) vil være at leve?
Man så ikke det i forhold
til dette ønske bliver helt u-
væsentligt om is er en stor
eller en lille kræft?
Man ikke selve livet - slet og
ret dette at trætte vejret og
vide at man lever vil være
der absolut eneste man har
i hjerne?
Alle tænker på dette, hvis man
er meget søg eller på ~~en~~ an-
den måde i stor fare at
man tror gud, sig selv skabte
at hvis man overlever dette
så skal man vide at slippe
på livet. Så skal man nyde
hver dag i fulde drag som en
gave - ja så skal man blive
et godt menneske - alt dette

glemmer man selv på sig selv så snart
følelsen er overstøbet.

Som jeg skriver forleden dag - hvorfor
er det med den måde at man
skal være i en sådan arbejds-
gørende situation for at nogle
liver og være helt til freds med
det man er - man burde tænke
på at hver dag, hver time,
hvert minut, så kunne man
være det sidste - man afprø-
ver den at have livet.

Man kan i dødsstunden se
tilbage på de liv og fylde af
omvirkninger, ønsker, håb, konflik-
ter, problemer som formentlig
i det øjeblik man skal forlade
livet - siger sig helt naragtige
ud - var herre de vores - det har
man brugt sit liv - den ne-
gure - h.

Indimellem & hineserne siger: man
skal det på sig selv på de
fjorde sig selv. Og hvis man mur-
der sig: man skal det - hver
minut, og som han ~~siger~~ i de
J. V. intervier på spørgsmålet
om hvem han var, svarede: ingen.
Man - alt dette er meget godt,
men hjælper i alle det fjerneste
hvis man ~~ikke~~ bruger det som
en slags præstetologi - man skal
i alle være ingen og overhovedet

ikke ønske at være nogen eller
nogen.

Og i forhold til den ene eller
anden slags kunstliv er jo
jo vi Mads ikke nogen -
men det er netop hvad jo
ikke vil akceptere

Jeg kom mere til at tænke på
at den orientalske musik
i den senere tid har indspil-
let på bånd, bortset fra den
der optræder, nævnt om i verden,
er den nu musik for en meget
stor del ved kommande skub
udført og dybt fjern hjem-
fra der vi forstår ved kultur-
center. Musik ~~at~~ udvikle-
gerne finder den i ~~af~~ ~~af~~
ligger de lands byer i ~~af~~ ~~af~~
mange hvor den altså ud-
gives af og for et forholdsvis
små antal mennesker.

Ju ofte udføres den uden tænke
på nogen publikum - uden for
at blive spillet.

Det viser mere jo at udvel-
son, beskæftigelsen med kunst
ikke behøver og i sin oprindelige
muske slet ikke er at bruges
på et publikum. Derfor kom
der ikke rigtig nogen jo spørger
mig selv: hvis jo er kunstner

inden publikum hvor for så i det
helt huset lave kunst - det er
en kendsgerning at jo gør det
og vil fortsætte med at gøre det
så det er et helt overflødig
spørgsmål.
Det er min situation at være
som landsby min situation der spil-
ler for landsbyens lille publikum
og hvis det ~~ikke~~ hellen like er der
spiller for at spille.

Paris

6-11-72.

Udgangs punktet for arbej-
det med Postkort monterer er
selve kortet - det fascinerer mig
ved at være en almindelig "brugs-
ting" - ved sin neutralitet - sin
benådethed, sin mistige funktion
som erindrings - affektions i gangset-
ter. Kortet interesserer mig ikke
som form - struktur - farve - men
sin plakkon ved at være Post-
kort.

Ud fra denne fascination eller ~~inter-~~
interessere forager jeg en (kunstne-
risk) handling med disse kort
J.eks ved at placere dem i et
forhold til hinanden på en fast-
konkret flade. Denne handling
må ikke på nogen måde synke
ind, om forme, Postkortet der skal